

4. søndag i påsketiden

Fjellhamar kirke 7. mai 2017

Johannes 16, 16 – 22

PREKEN

FØDSEL

Det er mye vi alle bør være litt forsiktig å uttale oss for bastant og selvsikkert om. Men en ting vi menn i hvert fall bør være forsiktige med, er fødsler. Så Jesus er litt vågal når han bruker en fødsel, og en kvinnes opplevelse av den, enda mer dristig, som et bilde på det han vil si. Å si noe selvsikkert om hvordan en kvinne opplever noe og har det, er generelt sett dristig spør du meg. Å si noe om hvordan hun opplever fødsler, er høyrisiko, ekstremsport.

Men samtidig har veldig mange menn, stått veldig nærme en kvinne rundt en fødsel. Jeg kan kjenne

igjen beskrivelsen til Jesus som far til tre. De siste ukene så stiger spenningen, engstelsen, gruingen, for det uunngåelige som ligger foran. Parallelt med at man er sliten og lei, og vil bare ha det overstått. Når riene bygger seg opp skjerpes fokus og det strammes til om den ene store oppgaven. Å føde dette barnet. Å få det ut. Kroppen strekkes til ytterste og noe i utgangspunktet alt for stort kommer ut. Og da har vi menn ikke bare opplevd gleden og lykken selv over å få et barn i armene, men vi har sett den når våre barns mor har fått barnet opp til seg.

(Låne en baby) Det er noe helt unikt å få et nyfødt barn i armene. Få holde en helt liten en. Det er ikke mulig vel, å være uberørt av det. Et nytt liv. Så sårbart, så mulighetsrikt, så mye å bli kjent med, så tett på livets under.

Jeg spurte dere to dåpsmammaene på dåpsmøtet om dere kjente igjen Jesu beskrivelse av en kvinnes opplevelse av fødsel. En av dere sa at den største endringen var når du fikk epiduralen. For da forsvant smertene. Det var ikke epidural på Jesu

tid, jeg kan ikke så mye om utviklingen av smertestillende medisin, men ser for meg at mye har endret seg siden den gang. Smertene hadde bokstavelig talt en flaskehals, selve fødselen, og i tidligere tider var jo det å dø i barselseng ingen liten greie. Å få et barn var å sette alt på spill. Ble en tre barns familie til en fire barns familie eller til en alenepappa med fire eller tre barn? Så takk og lov for epidural, keisersnitt og alt annet vi har i dag.

Men en av dere beskrev øyeblikket når barnet var født med ordene ”det var verdt det”. Og jeg har tenkt etterpå at det beskriver godt det Jesus sier. Smertene er ikke glemt når barnet er født, i betydningen kan ikke kjenne noe vondt lenger. Smertene er glemt i betydningen ”det var verdt det”. Gleden og lykken over barnet er større enn smertene. Barnet var verdt smertene.

AVSKJEDER

Det Jesus sier her er en del av en avskjedstale. Og avskjeder er noe vi alle står i hele tiden, ja stort sett flere om dagen. Og si takk for i dag på jobben, er ikke bare udramatisk, det kan jo være deilig. Og

den lille babyen her har mange av de foran seg. Det å lære seg å ta avskjed for en liten stund med foreldre og særlig mor, er en dramatisk greie de første årene. Mange av oss har vel opplevd å gå fra et gråtende barn i barnehagen. Ordene om at mamma/pappa kommer tilbake om en liten stund, skjønner de ikke. Men det må jo læres.

Den siste av mine tre som jeg har holdt i armene utallige ganger, skal jeg i august kjøre til Trondheim med hennes første flyttelass. En rar avskjed. Men nå er det nok ikke barnet som sliter mest, nå er det mor og far. Jenta vår vil videre og gleder seg. Og jeg gleder meg med henne, men det er en avskjed vi vil kjenne på når vi kjører alene ned igjen. Da er det nok hennes ord om at vi sees igjen om en liten stund som trøster oss.

Livet har mange små og store avskjeder. Vi eller andre flytter, bytter jobb, vokser ut av noe og inn i noe. Det er alltid lettere å ta avskjed når vi vet av vi skal sees igjen. Men ingen avskjed er større og dypere enn den vi møter ved gravkanten. For kan vi da si: ”Vi sees igjen – om en liten stund”? Kanskje vi visker det, eller usagt håper det. Vi må alle lære

å ta avskjed, også avskjed på gravkanten. Også den lille babyen. Hva skal vi lære han/hun om det? (levere tilbake babyen)

MIKRON – EN LITEN STUND

Jesus sa disse ordene når han tok avskjed med disiplene skjærtorsdag. Han holdt en lang avskjedstale, og det var bare Jesus som visste at de skulle ta avskjed. Jobben hans var å forberede disiplene på at disse tre eventyrlige årene med Jesus skulle snart ta slutt. Han skulle om en liten stund bli borte, og om en liten stund igjen skulle han komme tilbake. Disiplene var forvirra og urolige: Hva mener han med om en liten stund?

Ordet mikron er vanligvis et adjektiv som betyr liten, men her er det et substantiv som sier noe om tid. Altså en liten stund. Men hva mener Jesus med en liten stund? Mange svarer på dette med det lille mellomrommet og det store mellomrommet.

Det lille mellomrommet er den mest umiddelbare og nærliggende betydningen. Mellomrommet mellom døden på korset langfredag og

oppstandelsen påskemorgen. Ca 36 timer. Det kan kalles et lite mellomrom. Men stort nok for at vi trenger trøst og håp. En liten stund er lenge nok når det blir mørkt, og man ikke ser noe lys. Hvis du noen gang har mistet kontroll på barnet ditt på et farlig sted og du frykter det verste, så er et minutt veldig lenge. Så Jesus ville forberede disiplene på de 36 timene. Vi kikker tilbake og vet hvordan det gikk. For disiplene var det helt ukjent. De hadde 36 vonde og mørke timer foran seg. Det var bare en liten stund, 36 timer er ikke lenge, men hvor verdenshistorien endret seg. Enten man tror eller ikke. For troen er de timene historiens midtpunkt og høydepunkt.

Det store mellomrommet er det vi lever i. Tidsrommet mellom Jesu himmelfart og til han skal komme tilbake ved tidens ende. Det er vår ventetid. Å omtale den som en liten stund nå som det nærmer seg 2000 år er litt på kanten. Så derfor omtaler vi det som det store mellomrommet. For ingen varer det lenger enn sitt eget liv, men det er lenge nok og ikke det vi tenker med en liten stund. Men denne tiden er vi ikke alene. Jesus er usynlig

men er her ved Den hellige Ånd. I dåpen skjedde det igjen, dette mystiske, at Gud tar bolig i den som døpes ved sin hellige ånd. Vi er ikke alene. Eine Marie og Leon og alle vi andre som er døpt, er ikke alene i denne ventetiden. Gud vil være oss nær. Overalt og alltid. Med tro og håp. Med kjærlighet. Og med trøst om at vi sees igjen – om en liten stund. Mikron.

SAMMEN I VENTETIDA

Det store mellomrommet er kirkens tid. Vi samles i kirka, i smågrupper i hjemmene, vi samles for å stå sammen i ventetida. Hver søndag og hver gudstjeneste er å feire håpet om at Jesus er oppstått, han lever. Det lille mellomrommet, den lille ventetiden er over. Jesus døde på korset for våre synder og han sto opp igjen og seiret over døden. Han lever i dag. Usynlig tilstede hos oss i det store mellomrommet, i vår ventetid.

Og det å stå sammen og samles i ventetida, er det beste vi kan gjøre. Å holde motet oppe sammen. Sammen med flere i staben og noen andre i menigheten, var jeg på en stor lederkonferansen i

Royal Albert Hall forrige uke. Folk fra hele verden så å si fylte den salen som kan ta 7000 mennesker. Det er inspirerende å se og møte så mange forskjellige mennesker som deler troen og håpet, og som kan oppmuntre hverandre i ventetida. En av talerne var Jean Vanier. Pga sin alder, 89 år, greide han ikke å komme, så det var et langt intervju med han på video. Den canadiske teologen og filosofen inviterte i 1964 noen utviklingshemmede til å leve sammen med han. Det ble starten på L'Arche kommuniteten som nå har bredt seg til hele verden. Selv har Jean levde hele sitt liv der. Jean store inspirator er Jesus. Jesus is incredible, som han sa. Jesus trykker ikke folk ned, han løfter de opp. Det er det vi skal gjøre med hverandre. De vennene han lever med som trenger hjelp til det aller meste, som knapt kan snakke, de deler så mye kjærlighet sammen. De skal ingen steder. De har ingen stige de skal komme seg videre opp og fram i. De gleder seg bare over å være sammen. Å få laget mat. Å spise den sammen. Å rydde opp igjen. Og så ikke lenge etter begynne om igjen.

Jean fikk spørsmål om hva man vil si til oss som gjerne vil finne glede og lykke. Gå dit hvor det er nød og lidelse, svarte Jean. Besøk en ensom regelmessig. Ta med deg litt mat ut og sett deg ned sammen med tiggeren. Bli litt kjent. Vær der. Løft andre opp. Jeg tror han svarer mer rett enn jeg tør ta på alvor. I vår tids jag etter lykke og glede blir vi lett veldig selvpoptatte og selvsentrerte. Whats in it for me? Det er en befrielse å få slippe og sirkle rundt seg selv. Å få løfte blikket ut, å få være med å løfte andre og da hverandre opp.

Vi skal ha gratisuka nå. En uke hvor det ytre sett skjer mer i kirka enn ellers. Hver morgen deler vi ut kaffe på togstasjonen, og hver ettermiddag har vi kafe, bruktmarked, bilvask og sykkelfiks, og hjelper folk som trenger det praktisk i hjemmene. Innersiden i dette, hjertet i dette, er å få være med å løfte hverandre opp. Gi litt håp, oppmuntring, varme, glede til hverandre. Hjelpe hverandre med å holde motet opp i ventetida. Jeg er mye i kirka denne uka, ikke så mye tid til mine egne ting. Men jeg blir glad av gratisuka. Jeg blir oppmuntra og fatter nytt mot.

SEES IGJEN!

I det store mellomrommet, som vi alle lever i, har vi alle våre mellomrom. Hvor Jesus blir borte for oss. Hvor tvilen fyller oss. Vi har dager hvor det er dårlig sikt, hvor vi kjenner på sorger, mismot, og nederlag som slår inn i oss. Vi er nede, vi ser mørkt på det. Og så snur det igjen. Det lysner, troen og håpet, gleden vender tilbake. Sånn er livet og troen med sine vekslinger. Men det som hjelper meg mest, og som fellesskapet gir meg så mye av, er håpet. Om at det er et mål jeg er på vei mot. Det er noe godt i vente. Det kan være en kopp kaffe, eller kakao for meg. Det kan være å bli ferdig med noe på jobben, det kan være å se igjen noen jeg er glad, familie eller venn. Eller komme seg gjennom en fødsel. Og under det hele ligger håpet om at Jesus har det siste ordet. Ikke døden, ikke lidelsen, ikke meningsløsheten. Men Jesus, troen, håpet, kjærligheten. Ved den tøffeste avskjeden, på gravkanten, så lyder det et løfte fylt av håp: ”Også dere er engstelige nå. Men jeg skal se dere igjen, og hjertet deres skal glede seg, og ingen skal ta gleden fra dere.” Vi sees altså igjen. Om en liten stund.